

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 392/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, 4, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/80/2022 (pôvodne konanie vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1S/80/2022) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/80/2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Správnemu súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/80/2022 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **300 eur**, ktoré **j e** mu Správny súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Správny súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. mája 2025 sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v označených konaniach, ako aj postupom správneho súdu v napadnutom konaní tak, ako to je označené v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ navrhol uloženie príkazu správneému súdu konať v primeranej lehote a priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 2 200 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ doručil 25. januára 2022 žiadosť o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“).

3. Ministerstvo spravodlivosti sprístupnilo 3. februára 2022 časť požadovaných informácií – písomné vyjadrenie Slovenskej republiky vo veci prejudiciálneho konania C-203/20 a v rozsahu nesprístupnených informácií vydalo 15. februára 2022 rozhodnutie sp. zn. 57/2022-142-I. O rozklade proti rozhodnutiu z 15. februára 2022 rozhodlo ministerstvo spravodlivosti konajúce prostredníctvom ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 14327/2022/20-II z 25. februára 2022 a s odkazom na § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií žiadosti o sprístupnenie zostávajúcich informácií nevyhovelo s odôvodnením, že sa dotýkajú rozhodovacej činnosti medzinárodného súdneho orgánu a osobnosti a súkromia fyzických osôb. Rozhodnutím ministerstva spravodlivosti z 25. februára 2022 bolo rozkladom napadnuté rozhodnutie potvrdené a súčasne rozklad smerujúci proti nemu zamietnutý. Citované rozhodnutie ministerstva spravodlivosti z 25. februára 2022 bolo sťažovateľovi doručené 4. marca 2022.

4. Správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí ministerstva spravodlivosti z 15. februára 2022 a 25. februára 2022 sťažovateľ podal krajskému súdu 5. apríla 2022.

5. Dňa 28. júla 2022 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu a súčasne vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a predloženie spisov. Žalovaný sa vyjadril podaním z 30. augusta 2022, ktoré bolo následne 31. augusta 2022 doručované sťažovateľovi, ktorý doručil repliku 25. novembra 2022.

6. Vec sťažovateľa bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie správneému súdu 1. júna 2023 v dôsledku prechodu výkonu súdnictva z krajského súdu v sťažovateľovej veci podľa § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Dňa 7. augusta 2023 bola replika sťažovateľa doručovaná žalovanému, ktorý 25. augusta 2023 požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie. Duplika žalovaného doručená 11. septembra 2023 bola doručovaná 9. júna 2025 na vedomie sťažovateľovi, pričom zároveň bol nariadený termín pojednávania na 1. august 2025.

7. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 392/2025 z 23. júna 2025 bola ústavná sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom správneho súdu v napadnutom konaní prijatá na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti odmietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ zdôrazňuje, že konanie vo veci sprístupnenia informácií nie je dosiaľ právoplatne skončené a ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvá 41 mesiacov. Sťažovateľ namieta celkovú dĺžku konania, v rámci ktorého požadoval sprístupnenie informácií, na ktorých sprístupnenie mal právo v lehote 8 dní, pričom tieto mu neboli sprístupnené ani po 39 mesiacoch. Argumentuje v tomto smere odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Perhács proti Slovenskej republike nevyhnutnosťou zohľadňovať konanie ako celok, zahŕňajúc do celkovej doby aj dobu administratívneho konania.

9. K porušeniu základného práva na informácie zdôrazňuje, že do jeho obsahu patrí aj právo na uskutočnenie konania o sprístupnenie informácie v primeranej lehote, keďže po uplynutí určitého času už informácie strácajú význam a podstatu pre žiadateľa.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

10. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril správny súd v zastúpení jeho predsedníčkou prípisom č. k. 1SprV/210/2025-14 zo 4. júla 2025, v ktorom bola upriamená pozornosť na personálnu poddimenzovanosť súdu majúcu zásadný vplyv na rýchlosť konania, ako aj vysoký nápad spôsobený prevzatím 5766 nerozhodnutých vecí zo správnych kolégií bývalých krajských súdov.

11. K ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj sudca spravodajca doc. JUDr. Matej Horvat, PhD., ktorému bola vec pridelená 9. decembra 2024, a to konštatovaním, že po doručení dupliky žalovaného 11. septembra 2023 bola táto doručovaná na vedomie sťažovateľovi 5. marca 2025, pričom následne bolo nariadené pojednávanie na 1. august 2025.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní správneho súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

13. Sťažovateľ podstatnou časťou argumentácie tvrdí, že k vzniku zbytočných prietahov v jeho veci, ktorá sa týka sprístupnenia informácií, došlo z dôvodu nečinnosti vo veci konajúceho

správneho súdu, keďže konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené, pričom trvá už viac ako tri roky. V kontexte predmetu konania (sprístupnenie informácií) namieta aj porušenie základného práva na informácie.

14. Predmetom konania pred ústavným súdom je na podklade už vyabstrahovanej podstaty argumentácie sťažovateľa v prvom rade posúdenie, či postupom krajského súdu, eventuálne správneho súdu v napadnutom konaní (body 4 a 6 tohto nálezu) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

18. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o správnej žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného vo veci sprístupnenia informácií. Podľa názoru ústavného súdu vec nevykazuje právnu ani skutkovú zložitosť, keďže skutkový stav veci je v podstate ustálený už v administratívnom konaní a nevyžaduje si komplikované dokazovanie, keďže správny súd v zásade vychádza zo zisteného skutkového stavu (§ 197 Správneho súdneho poriadku). Preskúmanie rozhodnutí administratívnych orgánov v oblasti slobodného prístupu k informáciám pritom tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti správnych súdov (m. m. IV. ÚS 330/2024).

19. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že sťažovateľ sa významnejšou mierou pričínil o predĺženie konania. Z prehľadu

procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že sťažovateľ reagoval na výzvy vo veci konajúceho súdu v primeraných lehotách.

20. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup krajského súdu, eventuálne správneho súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj neefektívnym konaním, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

21. Z priebehu napadnutého konania popísaného v časti I tohto nálezu vyplýva, že vo veci konajúci krajský súd postupoval plynulo bez zbytočného odkladu výlučne v počiatočnej fáze konania od podania žaloby (apríl 2022) až do doručenia repliky sťažovateľa v novembri 2022. Následne však krajský súd nevykonal až do pridelenia veci z dôvodu prechodu výkonu súdnictva na správny súd v júni 2023 žiadny úkon. Následný postup správneho súdu, ktorým dupliku žalovaného doručení v septembri 2023 doručoval na vedomie sťažovateľovi až v júni 2025, nemožno hodnotiť ako efektívne smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa. Z uvedeného zároveň vyplýva, že obdobie od doručenia žaloby (apríl 2022) až do podania ústavnej sťažnosti (máj 2025) je poznačené zo strany vo veci konajúcich súdov výlučne administratívnymi úkonmi vzájomného doručovania žaloby a vyjadrení k nej. Vec sťažovateľa tak nie je ani po viac ako troch rokoch od podania žaloby meritórne prejednaná a skončená.

22. Obranu správneho súdu, ktorej podstatou je zdôraznenie celkového vysokého nápadu vecí a nedostatočnosť personálneho substrátu, ktorá súvisí s prechodom výkonu súdnictva (k tomu pozri aj bod 10 tohto nálezu), ústavný súd nemôže akceptovať. V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalší počet pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní a v konečnom dôsledku nezstavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

23. Sťažovateľ požaduje osobitne zohľadnenie celkovej doby konania, zahŕňajúc aj fázu administratívneho konania. Ústavný súd si je vedomý doterajšej judikatúry ESLP, podľa ktorej rozdelenie posudzovania dĺžky konania na jeho administratívnu fázu a súdnu fázu je ako také v rozpore s prístupom ESLP spočívajúcim v posudzovaní celkovej dĺžky konania (pozri Bako proti Slovenskej republike, č. 60227/00, 15. 3. 2005). V rámci predmetu konania a sťažovateľom požadovaného spočítania fáz administratívneho konania a súdneho konania ako jedného celku ústavný súd zdôrazňuje, že takto predstavený postulát nie je automaticky uplatniteľný a má svoje mantinely vychádzajúce z rozdelenia právomoci a pôsobnosti medzi jednotlivé orgány verejnej moci. V prvom rade k tomu treba zdôrazniť, že konanie v správnom súdnictve nie je pokračovaním správneho konania, ale je samostatným súdnym konaním, v ktorom správny súd preskúmava zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a rozhoduje aj v ďalších veciach vymenovaných v § 6 Správneho súdneho poriadku. *In concreto* v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky je potrebné rešpektovať demokratické princípy spoločnosti spočívajúce aj v trojdelení štátnej moci (zákonodarná, výkonná a súdna), ktoré sa prejavili v precizácii kompetencií, keď nie je prípustné

zamieňať rozhodovanie či postup orgánu verejnej správy so súdnym konaním, aj keď predmetom súdneho prieskumu môže byť činnosť tohto správneho orgánu. Výklad *ad absurdum* by totiž v spojení s dôrazom na rýchlosť konania implikoval výsledok o nadbytočnosti povinnosti osoby uplatňovať svoje práva najskôr v administratívnom konaní a až následne v prípadnom súdnom konaní s tým, že by sa osoby svojich práv domáhali priamo od všeobecných súdov. Takýto výklad je nielen alogický, keďže by znamenal postupnú redundanciu orgánov verejnej správy, ale nemá ani oporu v právnej úprave (s výnimkou prípadov zásady *denegatio iustitiae*, pozn.). Fundamentálne sú aj vlastnosti rozhodnutí či iných správnych aktov orgánov verejnej správy, keďže otázka prípadných zbytočných prietáhov sa posudzuje práve s prihliadnutím na právoplatnosť, ktorej momentom dochádza k zásadnému odstráneniu právnej neistoty dotknutého subjektu (m. m. I. ÚS 26/2024, I. ÚS 217/2024). Z uvedených dôvodov nebolo možné sťažnostnú argumentáciu o preskúmaní správneho a súdneho konania ako celku akceptovať. Navyše administratívne konanie v sťažovateľovej veci v celkovej dĺžke spočítateľnej na týždne (body 2 a 3 tohto nálezu) by pre posúdenie veci ani nemalo zásadnejší význam.

24. S prihliadnutím na už uvádzané skutočnosti, berúc do úvahy ničím neodôvodnenú dlhodobú nečinnosť, ako aj neefektívnu činnosť krajského súdu a správneho súdu, ktoré spôsobili, že vec sťažovateľa nie je ani po viac ako troch rokoch od podania žaloby rozhodnutá, ústavný súd konštatuje, že postupom správneho súdu v napadnutom konaní, ktorý v dôsledku prechodu výkonu súdnictva v sťažovateľovej veci nesie objektívnu zodpovednosť za postup v napadnutom konaní, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

25. Ústavný súd už konštatoval (napr. III. ÚS 594/2024, III. ÚS 261/2025), že hodnota informácie je daná včasnosťou jej poskytnutia, a preto aj rozhodnutie štátu, či už prostredníctvom orgánov exekutívy, alebo súdnej moci, musí byť dosiahnuté v čase, v ktorom je hodnota informácie zachovaná. Zatiaľ čo rozhodovanie exekutívy podľa zákona o slobode informácií je viazané na dodržiavanie lehôt, čím je zdôraznená hodnota informácie v čase, Správny súdny poriadok pre rozhodovanie správnych súdov proti rozhodnutiam exekutívy žiadne lehoty nestanovuje. Hodnota práva na informácie však musí byť zohľadnená aj v prístupoch súdnej moci. K tomu v namietanom postupe správneho súdu nedošlo.

26. V priamej súvislosti s nečinnosťou správneho súdu a jeho predchodcu sa sťažovateľ ani po viac ako 3 rokoch od podania svojej žiadosti o sprístupnenie informácie nedomohol meritórneho rozhodnutia vo veci. Uvedený stav je v priamej kolízii s obsahom základného práva sťažovateľa na informácie, nezodpovedá štandardným garanciam rýchlej a účinnej realizácie tohto práva a činí ho v tejto veci priam iluzórnym. Ústavný súd preto konštatoval aj porušenie hmotného základného práva sťažovateľa na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

27. V súlade s čl. 127 ods. 2 druhou vetou ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť,

že napadnuté konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené a ústavný súd rozhodol o porušení označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru postupom správneho súdu v napadnutom konaní, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

28. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Predmetom napadnutého konania je realizácia práva na informácie, ktoré je v zmysle judikatúry ESLP prioritizované. Poskytnutie informácie s neprimeraným časovým odstupom totiž spôsobuje značné zníženie až stratu významu takto oneskorene získanej (resp. už neaktuálnej) informácie pre žiadateľa, preto je úlohou štátu zabezpečiť účinnú ochranu a včasné napĺňanie práva na informácie (II. ÚS 169/2024).

30. Pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia ústavný súd osobitne prihliadol na význam konania pre sťažovateľa. Konanie sa netýkalo jeho majetkového práva, trestného obvinenia alebo správneho postihu. Sťažovateľ snahou o získanie informácie od orgánu verejnej moci smeroval k tomu, aby dosiahol podklad o činnosti orgánu verejnej moci, pričom takýto význam konania odôvodňuje zdržanlivejší prístup k priznaniu finančného zadosťučinenia, keďže stav právnej neistoty sa nespája s neistotou o základnom práve alebo slobode podľa druhého oddielu druhej hlavy ústavy, ale s neistotou o politické právo podľa tretieho oddielu druhej hlavy ústavy (III. ÚS 261/2025).

31. Osobitne je nevyhnutné zvýrazniť skutočnosť, že bez významu nie je ani to, že sťažovateľ vystupuje v príslušnom konaní vrátane administratívneho konania ako fyzická osoba – žiadateľ, ktorej osobnostnej sféry sa požadovaná informácia o prejudiciálnom konaní vedenom medzinárodným orgánom priamo nedotýka. Žiadateľov záujem na výsledku konania nemá preto širší, resp. verejný charakter, akoby to bolo v prípade právnických osôb (organizácií), ktorých predmet činnosti je priamo spätý so získavaním a s následným šírením informácií s cieľom informovať, vzdelávať alebo propagovať širokú verejnosť.

32. Pri svojom rozhodovaní preto ústavný súd vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, neodôvodnenú nečinnosť vo veci konajúcich súdov, ako aj časovo prioritizovaný predmet konania a zohľadnil aj význam konania pre sťažovateľa a dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 300 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia prevyšujúcej sumu 300 eur nevyhovet tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto nálezu.

VI.

Trovy konania

34. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) trovy konania v celkovej ním požadovanej sume 949,17 eur.

35. Sťažovateľovi ústavný súd priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a)

a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

36. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom tejto nepriamej dane (zistené zo stránky www.finacnasprava.sk). Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnej zástupkyne sťažovateľa vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), t. j. po 1. januári 2025, ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 23 %. Vypočítanú náhradu trov sťažovateľa takto zvýšil o sumu 177,49 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 949,17 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

37. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu